Üzerlerine nur yağan sahaflardaki kayıp sesler

Yazarımız, Üsküdar Sahaf Festivali'ne yaptığı bir ziyarette karşısına çıkan, Cumhuriyetin erken dönem yayınlarından yaptığı alıntılar eşliğinde geride kalmış renkli bir dönemin atmosferini zihnimizde yeniden canlandırıyor.

Resimli Şark, 1 Ocak 1933 (Emre Aracı Arşivi)

ONBEŞ GÜNDE BİR ÇIKAR SANAT ve FİKİR DERGİSİ

VARLIK

YAŞAR NABİ
FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA
CEYHUN ATUF KANSU
BAKİ SÜHA EDİBOĞLU
ORHAN HANÇERLİOĞLU
HALİM YAĞCIOĞLU
HASAN ŞİMŞEK
SAMİ N. ÖZERDİM
YAHYA BENEKAY
OĞUZ KÂZIM ATOK
RIZA AFAN
ÜMİT YAŞAR
SARAHATTİN K. AKSAL
MUAZZEZ MENEMENCİOĞLU
MUZAFFER UYGUNER
CAVİDAN TÜMERKAN
SABİH SENDİL
ZEKİ KURUCA
HALUK F. ERGİNSOY
GÜNER DEMİRAY
OSMAN TÜRKAY
OKTAY TUNCER
AYSAL AYTAÇ
ADNAN ÖZYALÇİNER
DOĞAN HIZLAN
TAHSİN SARAÇ
İHSAN AKAY
SÜREYYA EBYAŞAR
UĞUR ÖZAY
ROBERT KANTERS
MESUT TARCAN
GÜNGÖR TEKÇE
MEHMET ADEM SOLAK
MUHARREM YAKAR
HİKMET DİZDAROĞLU
FARUK ARÇA
ANDRE MAUROIS
TAHSİN YÜCEL
WOLFGANG BORCHERT
TARIK DURSUN K.

Sayı: 598
15 MAYIS 1963
1 LİRA

Abdülhak Şinasi Hisar

Varlık dergisinin kapağında Abdülhak Şinasi Hisar (Emre Aracı Arşivi)

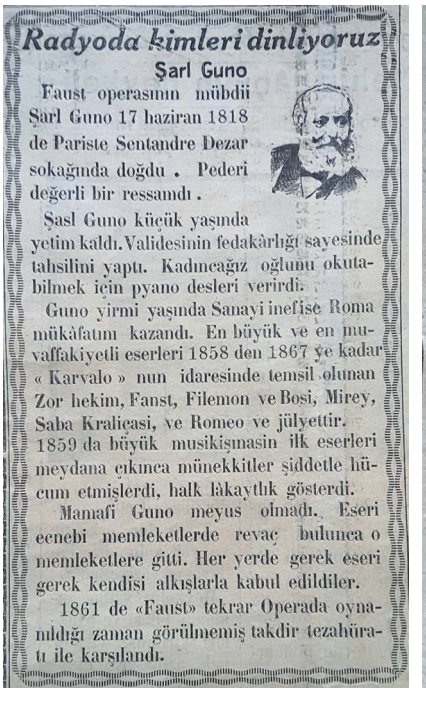
Radyoda kimleri dinliyoruz

Şarl Guno

Faust operasının mübdii Şarl Guno 17 haziran 1818 de Pariste Sentandre Dezar sokağında doğdu. Pederi değerli bir ressamdı.

Şasl Guno küçük yaşında yetim kaldı. Validesinin fedakârlığı sayesinde tahsilini yaptı. Kadıncağız oğlunu okutabilmek için piyano desleri verirdi.

Guno yirmi yaşında Sanayi inefise Roma mükâfatını kazandı. En büyük ve en muvaffakiyetli eserleri 1858 den 1867 ye kadar «Karvalo» nun idaresinde temsil olunan Zor hekim, Faust, Filemon ve Bosi, Mirey, Saba Kraliçesi, ve Romeo ve Jülyettir. 1859 da büyük musikişinasin ilk eserleri meydana çıkınca münekkitler şiddetle hücum etmişlerdi, halk lâkaytlık gösterdi.

Mamafi Guno meyus olmadı. Eseri ecnebi memleketlerde revaç bulunca o memleketlere gitti. Her yerde gerek eseri gerek kendisi alkışlarla kabul edildiler.

1861 de «Faust» tekrar Operada oynanıldığı zaman görülmemiş takdir tezahüratı ile karşılandı.

Vakıt, 12 Aralık 1928 (Emre Aracı Arşivi)

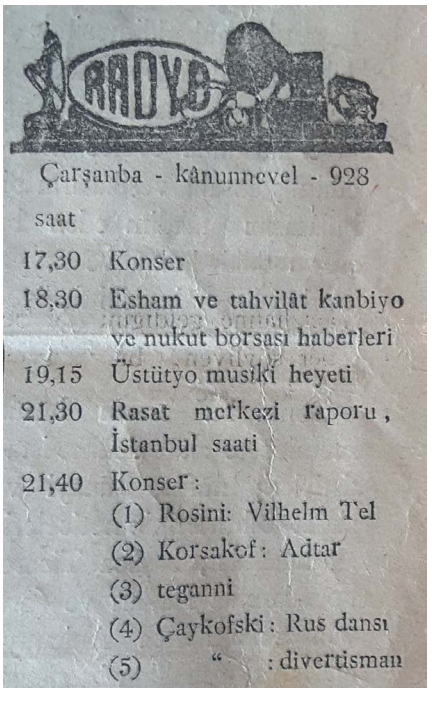
RADYO

Çarşanba - kânunnevel - 928

saat

17,30 Konser

18,30 Esham ve tahvilât kanbiyo ve nukut borsası haberleri

19,15 Üstütyo musiki heyeti

21,30 Rasat merkezi raporu, İstanbul saati

21,40 Konser:
(1) Rosini: Vilhelm Tel
(2) Korsakof: Adtar
(3) teganni
(4) Çaykofski: Rus dansı
(5) " : divertisman

"Eskiye rağbet olsa bitpazarına nur yağardı." Ne çok duymuşumdur bu sözü... Bilâkis, nur yağıyordu yağmasına da kimler bunu görüp, hissederek ona rağbet edebiliyorlardı? TRT Radyo 1'deki *Bir Roman Bir Hikaye* adlı programda Abdülhak Şinasi Hisar'ın *Fahim Bey ve Biz* romanının her akşam Mazlum Kiper'in sesinden 15'er dakika okunduğu ve bana çocukluğumun "arkası yarın" programlarını hatırlattığı günlerden birinde, romanın satırları kafamın içinde dönerken Üsküdar Sahaf Festivali'ne doğru Beşiktaş İskelesi'nde motorumun kalkmasını bekliyordum. Ve o an gözüme çarpan kıyıdaki unutulmaz bir manzara bana Hisar'ın romanından şu satırları hissettirmişti: *"İstanbul o kadar güzel ve öyle müessirdi ki onu, bir ömür boyunca, bir sevgili gibi tatmamağa imkân yoktur. İstanbul'un öyle esrarlı bir nur ile aydınlık günleri olur ki bunlarda sanki güzellik haznesinin bütün gizli mucizeleri mahfazalarından soyunarak, hayran gözlerimiz karşısında gösterişli bir geçit resmi yapıyor sanılır. Her tarafımızı hisli, canlı bir ziya sarar. Mavi gök bu çıplaklığı hususî bir fanus gibi kaplar. Bu tabî sükûn içinde semavî bir lezzet bizi güzelliklerin menbalarına çıkarmış gibi olur. Seyrine doyulmaz bir manzara insana bir musiki tesiri yapar. Paganizm'den ruhumuza sızmış hislerle hayvanî-ilâhî bir hayat aşkına dalarız. Bu heybetli güzellik kendine çarpmış gibi ruh gafletinden uyanır. Sanki biraz güneş içmiş gibi sendeleriz ve biraz ilâhlaştığımızı duyarız."* (Abdülhak Şinasi Hisar, *Fahim Bey ve Biz*, YKY, 2005, s.85) Fahim Bey'in ya da Hisar'ın İstanbul'u işte böyle bir şehirdir. Okuyanı da, kelimeleri arasında kendini kaybedenleri de, böylesine nurlu bir yolculuğa çıkartır.

Fahim Bey'in ya da Hisar'ın İstanbul'u işte böyle bir şehirdir. Okuyanı da, kelimeleri arasında kendini kaybedenleri de, böylesine nurlu bir yolculuğa çıkartır.

1930'lardan bir radyo

Acaba bu yüzden mi o gün sahaflarda karşıma kapağında Abdülhak Şinasi'nin solgun bir fotoğrafının durduğu, 3 Mayıs 1963'teki vefatından 12 gün sonra çıkan ve onu Yaşar Nabi'nin *"Edebiyatımız, eseri kadar kişiliği de kendine has, büyük yazarlarından birini kaybetti."* cümleleriyle yâd eden *Varlık* dergisinin orijinal bir nüshası çıkmıştı? O gün Üsküdar'da ve öncesinde yağmurlu bir günde gittiğim Taksim'deki sahaflarda ne çok soluk dergide, sararmış sayfalar arasında sıkışıp kalmış bir toplum şuurunun şekillenmesinde atılan adımların izine rastlamıştım. Londra'nın Henry Poole & Co. terzisinden giyinen, Batı kültürünü benimsemiş Fahim Bey'in dünyasında dolaşırken Hisar'ın *"Çocukluğumda ve ilk gençliğimde gördüğüm bütün evler, mahalleler, mesireler ve buralarda rastgeldiğim çocuk, kadın ve erkek bütün insanlar benim daima -bir salıncağın verdiği lezzetle- birinden ötekine gidip gelmeye alışık olduğum Şark ve Garp âlemlerinden birinde kendiliklerinden birer yer alırlardı."* dediği gibi bu eskimiş, hayata küskün gibi duran gazete ve dergilerin sayfalarında da, aynı âlemler arasında gidip

Yarın, 22 Haziran 1922
(Emre Aracı Arşivi)

gelen, benzer salıncak hikâyeleri göze çarpıyordu.

O gün sahaflarda ilk karşıma çıkan 1 İkinci Kânun (Ocak) 1933 tarihli Resimli Şark dergisinin 25. sayısı oldu. *"Mecmuamız bu iki yıllık yazılerile, yurdun ilmine, irfanına küçük bir hizmette bulunmağa çalıştı. Sahifelerini, daima yüksek bilgili, güzel yazıcılarımızın makaleleri, hikâyeleri ve tetkikleri ile süsledi."* diye yazmıştı editör o sayının giriş yazısında ve ekliyordu: *"Harf İnkılâbı beş yaşına girdi. Artık herkes bu harflere alıştı."* Yağmurlu bir Avrupa ya da Amerika şehrinden bir akşam manzarasının betimlendiği siyah beyaz bir resmin altına yazılmıştı bu satırlar ve okurların yeni yılı, yani 1933 senesi, kutlanıyordu. Tıpkı Fahim Bey'in yaşadığı evin tasvirinde anlatıldığı gibi, "dışarıda rüzgârlar eser, fırtınalar hüküm sürerken, duvarları, camları ve kapısı sağlam ve içindeki insan muhabbeti tamam bir odada ışıldayan ateş ve mışıldayan sükût kalplere daha çoğalmış bir zevk verirmiş!" (*age,* s.33-34) hissini canlandıran, onun saklı dosyalarında, siparişi dahi verilmeden onun için sadece bir hayal olarak kalmış Rolls Royce arabalarının göze çarptığı bir manzaraydı bu resim. Oysa *Resimli Şark*'ın ilerleyen sayfalarında gözüme takılan bir hikâye, kozmopolit bir şehir yaşamından çok uzaklarda, o günlerin Türkiyesi'ni hiç bilmediğim bir şekilde gözler önüne seriyordu; Şapka Devrimi'nden sonra Anadolu bozkırında karşısına çıkan silindir şapkalı bir grubu Sadri Etem (Ertem) *Silindir Şapka Giyen Köylü* hikâyesinde şöyle resmediyordu: *"Otomobil ilerledikçe karşımızdaki silindir şapka biraz daha büyüdü. Siyâh ceket pantolon meydana çıktı; bir hizaya geldik, otomobilin kenarına çekildiler. Silindir şapkanın yanında bir melon şapka peyda oldu. Onun yanında bir başka silindir. Bir başka silindir daha! Sonra bir tüylü ve kuşlu kadın şapkası, altında kırçıl bir sakal, bir heğbe (heybe) bir değnek. Şalvarının üstüne mavi, sarı mayo giymiş bir çocuk. Redingota bürünmüş bir kadın elinde bir gramofon! (...) Otomobilin kapısı açılır açılmaz tuhaf birşey gözüme çarptı. Bu adamların hiçbirinin ayaklarında ne kundura, ne yemeni ne de çarık vardı. Çırılçıplaktı."*

Acaba bu yalın ayak insanlar ellerindeki gramofonda kim bilir hangi köy evinde ya da kahvesinde o gün hangi plağı dinleyeceklerdi? Bunu bilemiyoruz, ama bir başka sahaf tezgâhında karşıma çıkan ve Ankara'da bir gün evvel başlayan kar yağışını duyuran 12 Kânunevel (Aralık) 1928 tarihli Vakıt gazetesinde *"8 ay vade ile en birinci gram(o)fon ve plaklar, Halil Kâmil, Sirkeci Sansaryan Han, 22"* ilânı hemen dikkatimi çekiyor. Harf Devrimi'nin üzerinden daha henüz 40 gün geçmiş olması itibarıyla "o" harfi unutulmuş, "gramfon" ve "Çarşanba" olarak yazılmış. "Çarşamba"ya şaşırmamak lazım. Altı sayfalık Vakıt gazetesine bir göz gezdirmek o günün Türkiyesi'ne ışık tutuyor; daha doğrusu ses veriyor. Radyoda Kimleri Dinliyoruz adlı köşesinde Şarl Guno (Charles Gounod) adı dikkat çekiyor. *"Faust operasının mübdii (bestecisi) Şarl Guno 17 haziran 1818'de Pariste Sentandre Dezar (Saint-André-des-Arts) sokağında doğdu. Pederi değerli bir ressamdı."* diyerek Fransız besteci okurlara tanıtılıyor. Daha henüz bir yıl öncesinde radyo yayınları başlamış olan genç Türkiye'de günlük beş saatlik radyo yayının müzik seçenekleri de bir o kadar beklenmedik; zira Vakıt gazetesi Çarşamba akşamı için radyo yayınını şöyle duyuruyor: *"17,30 Konser / 18,30 Esham ve tahvilât kanbiyo ve nukut borsası haberleri / 19,15 Üstütyo musiki heyeti / 21,30 Rasat merkezi raporu, İstanbul saati / 21,40 Konser: (1) Rossini: Vilhem Tel (2) Korsakof: Adtar (3) teganni (4) Çaykofski: Rus dansı (5) Çaykofski: divertisman".* Yani Cumhuriyet'in beşinci yılında Türkiye Radyosu Çaykovski çalıyor dinleyicilerine. Ülke nüfusunun 13

Cumhuriyet'in beşinci yılında Türkiye Radyosu Çaykovski çalıyor dinleyicilerine. Ülke nüfusunun 13 milyon olduğu bu yıllarda toplam 2000 radyo alıcısı olduğu tahmin ediliyor. Ankara'da kar yağarken hışırtılı o eski ahşap mobilyalı radyolardan belki de Fındıkkıran'ın ikinci perdesinden flüt sololu o meşhur divertissement kim bilir hangi evlerde duyuluyor?

Abdülhak Şinasi Hisar

Marguerite Long ve Maurice Ravel

milyon olduğu bu yıllarda toplam 2000 radyo alıcısı olduğu tahmin ediliyor. Ankara'da kar yağarken hışırtılı o eski ahşap mobilyalı radyolardan belki de *Fındıkkıran*'ın ikinci perdesinden flüt sololu o meşhur *divertissement* kim bilir hangi evlerde duyuluyor?

Derken, daha henüz çocuk yaştaki Cemal Reşid'in papyonlu bir fotoğrafı oval bir çerçeve içerisinde eski Türkçe bir derginin kapağında bana gülümsüyor. Sahaf Bahtiyar İstekli Bey, 22 Haziran 1338, yani 22 Haziran 1922 tarihli Yarın dergisinde *"Cemal Reşid Bey, 18 yaşında bir istidâd-ı musiki"* başlığıyla çıkan ve henüz kariyerinin başında olan Cemal Bey'le ilgili bu haberi benim için deşifre ediyor*: "Cemal Reşid daha üç yaşında iken istidâdı karşısında ailesini hayran bırakmıştı. Çocuk henüz altı yaşında iken hiç musiki talim etmediği ve notaları da tanımadığı halde tesadüfen işittiği musiki parçalarını akompaniomanide bularak piyanoda kendi kendine çalmak gibi bir harika ibraz etmişti. Çocuklarının bu kabiliyetini gören ebeveyni bu kabiliyetin terakkisine sarf-ı gayret etmişler ve Cenevre'de musiki tahsiline başlatmışlardı. Cenevre Darülbedayi 16 sene üzerine müretteptir (kurulmuştur). Bununla beraber Cemal Reşit Bey piyano sanatını yalnız beş senede ikmal ettiği (tamamladığı) gibi solfej, armoni, kontrpuan derslerine aynı müddette devam etmiş ve her sene muntazaman birinci madalyayı almaya muvaffak olmuştur. Bilâhare Cemal Bey Paris Konservatuarı'na devama başlamış ve Fransa'nın en benâm (ünlü) piyanistlerinden Madam Long'un, diğer taraftan kompozisyon ve orkestrasyonda ihtisas peydâ etmek*

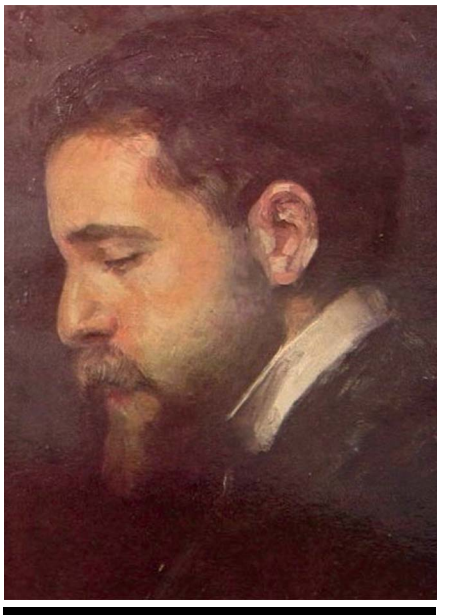

Frederico de Madrazo'nun fırçasından Reynaldo Hahn

"Cemal Reşid daha üç yaşında iken istidâdı karşısında ailesini hayran bırakmıştı. Çocuk henüz altı yaşında iken hiç musiki talim etmediği ve notaları da tanımadığı halde tesadüfen işittiği musiki parçalarını akompaniomanide bularak piyanoda kendi kendine çalmak gibi bir harika ibraz etmişti."

için Jorj Lucas ve Edouard Mathe gibi meşahirin (meşhurların) tilmizi (öğrencisi) olarak hem piyanoya hem de kompozisyona çalışmıştır. Elyevm (hâlâ) Jann Marek nâmında bir opera komik tanzimiyle meşgul oluyor. Bu eserin iki üç ay zarfında ikmâli memûldür (tamamlanması beklenmektedir). Eserinin birinci kısmı Paris'te dinlenmiş ve pek ziyâde takdire lâyık görülmüştür. Şimdiye kadar Garp musikisinde telifatta bulunan (beste yapan) hiçbir Türk'ümüz yoktu. Cemal Reşid Bey ise Türk milletinin bu hususta da bir kabiliyeti olduğunu ilk defa olmak üzere ispat etmişti. Henüz pek genç olan bu bestekârımızla memleketimiz müftehirdir (iftihar eder)."

Bu haberin Yarın dergisinde yayımlanmasından bir sene sonra Cemal Reşid, Paris'ten İstanbul'a dönerek, Darülelhan'da piyano ve kompozisyon dersleri vermeye başladı. Oysa o paragraftaki birkaç isim beni çoktan Paris'e geri götürmüştü. Cemal Bey'in piyano öğretmeni Marguerite Long, Debussy'yi tanımış, eserlerini seslendirmiş ve hatta *Au piano avec Claude Debussy (Claude Debussy ile piyano başında)* adı altında, bestecinin müziğini incelediği, bir kitap kaleme almıştı. Long, Fauré ve Ravel'i de yakınen tanırdı; Ravel, Sol majör Piyano Konçertosu'nu Long'a ithaf etmiş, o da 1932'deki dünya prömiyerinde solist olarak eseri seslendirmişti. Ravel konçertosunu iki senede bestelemişti. Açılışta duyulan temayı Oxford ve Londra arasında yaptığı bir tren yolculuğu sırasında ilk olarak kulaklarında duymuş ve bunun üzerinde bir heykeltıraş gibi çalışarak ona zaman içerisinde istediği şekli vermişti. 1928'deki dört aylık Kuzey Amerika turnesinin etkileri konçertonun caza meyleden dokusunda kuvvetle hissedildiği gibi Ravel'e göre besteci elinde öyle kalemle ilham bekleyen bir yaratık hiç değildi; müziğin yaratılmasının yüzde yetmiş beşi entelektüel bir faaliyetti.

Ama o entelektüel faaliyeti hisler bazen öyle aşıyor ki; zira Beşiktaş rıhtımında az öncesinde gördüğüm o bakmaya doyum olmayan manzarayı bana bir anda hatırlatan pembe Mayıs leylaklarının Üsküdar sonbaharında ne işi vardı? Marcel Proust'un arkadaşı Reynaldo Hahn'ın François Coppée'nin şiiri üzerine bestelediği *Mai (Mayıs)* şarkısının bir hayli yıpranmış, lekeli ve eskimiş Paris baskısı notası, kapağındaki bir demet çiçekle, öylece bir sahaf tezgâhının üstünde, hafifçe de rüzgarda sallanarak, asılı bir halde karşımda duruyordu.

Reynaldo Hahn'ın Mayıs şarkısının kapağı (Emre Aracı Arşivi)

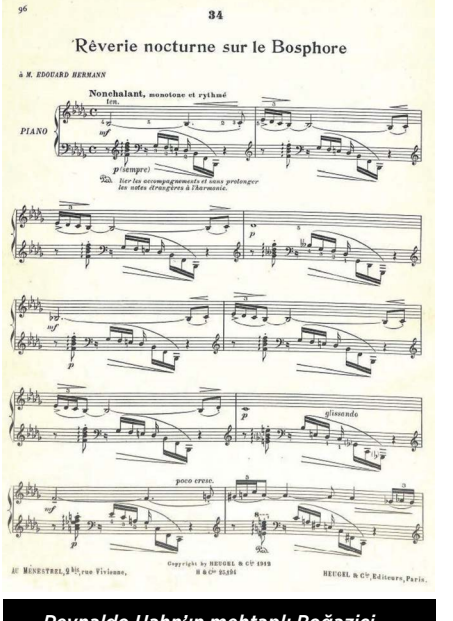

Reynaldo Hahn'ın mehtaplı Boğaziçi bestesi: Rêverie nocturne sur le Bosphore

Kim bilir belki Hahn'ın kendisi, 1906'da İstanbul'a geldiğinde belki şimdi o bestesinin bir sahafın tezgâhında karşıma çıktığı Üsküdar'dan bir Mayıs gününde gelip geçmişti. Zira yine Andante'nin 2014 Aralık sayısında kaleme aldığım Hahn'ın o ziyareti sonrasında, besteci İstanbul'a dair çeşitli piyano besteleri kaleme almış ve bunları *Le rossignol éperdu* albümünün ikinci cildinde bir araya getirmişti. *Rêverie nocturne sur le Bosphore,* notanın sonunda Fransızca olarak belirtildiği gibi *"Ecrit en caïque au clair de lune, 1906",* yani 1906'da mehtaplı bir gecede Boğaz'ın sularında giden bir kayıkta bestelenmişti. *Boğaziçi Mehtapları*'nın yazarı Hisar'la Hahn'ı buluşturmayı o kadar isterdim ki! Belki de o kayıkta bestelenen rüya *"Siz hayatın zâhirî (dış görünüşte) şekillerini görüyorsunuz; ben bâtınî (manevi) şekillerini."* diyen Fahim Bey'in rüyasında duyduğu müzik olabilir miydi?

Hisar, Fahim Bey'in rüyasının girift müzik dokusunu zira şu dokunaklı kelimelerle inşa etmişti: *"Uzaktan, heybetli bir çanın sesleri, birer altın damlası gibi, teker teker dökülmüş. Sonra, bu uzak ve münferit sesler toplaşmış, birleşmiş. Meğer bunlar altın bir çandan birer birer dökülen sesler değilmiş. Bunlar meğer bir musiki faslına hazırlanan muhtelif âletlerin tellerinden çıkan ilk heceler, onların bir fasıl içinde hep beraber uçarak karışmak üzere şimdiden ayrı ayrı yoklanmaları, kanat çırpmaları imiş. Uzaktan gelen bir yağmur gibi, bir saz faslının derinden belirdiği, yaklaştığı, hızlaştığı duyulmuş ve Fahim Bey, vecd içinde, bir nevi musiki dinler gibi olmuş. Bu sesler coşmuş; muhiti doldurmuş ve kendisini her tarafından sarmış. Ve Fahim Bey, vecd içinde, ruhunun en son hudutlarını aşan bir hazla duyduğu bu sesleri ayrı ayrı tanımış. Meğer bunlar yabancı bir musikinin alelâde sesleri değilmiş. Bunlar meğer vaktiyle gençliğinin eşiğinden, her sabah kemanıyla hayata, saadete, kim bilir hangi muvaffakıyetlere ve hangi vuslatlara doğru saldığı ısrarlı, uzun dâvetleriymiş! Bu duâlar vaktiyle gönlünden uçurduğu birtakım güvercinler şeklinde dönüp şimdi etrafını sarmışlar ve Fahim Bey, vecd içinde, ruhunun en son hudutlarını aşan bir hazla duyduğu bu sesleri birer birer tanımış. Meğer bunlar çalgı dalgaları gibi mânası hisle duyulan uğultulardan ibaret değilmiş. Bunlar meğer zihinlerde birer kördüğüm halinde kalan muammalara verilen felsefî cevaplarmış."* (*age,* s.61-62)

53 tane kısa parçadan oluşan *Le rossignol éperdu,* Reynaldo Hahn'ın 1899 ve 1911 yılları arasında bestelediği değişik piyano eserlerini *Première Suite, Orient, Carnet de voyage* ve *Versailles* bölümlerinden oluşan dört cilt halinde bir araya getirerek 1912'de yayımlamasıyla ortaya çıktı. "Şaşkın bir bülbül" anlamına gelen *Le rossignol éperdu* adı, Prens Églantine'in rüyalarından ya da bir *scherzo*'dan bir *élégie*'ye, veya bir anda mehtaplı Boğaz sularından, Versailles'ın bir köşesine doğru, konudan konuya atlayarak, hissi ve melânkolik bir gezginin günlüğü gibi dolaşmasından ötürü Hahn'ın piyano albümüne uygun görülmüştü. İstanbul'la ilgili *En caique* (Kayıkta), *Narghilé* (Nargile), *Les chiens de Galata* (Galata'nın köpekleri) ve *Rêverie nocturne sur le Bosphore* (Boğaz'da rüya) başlıklı parçalardan oluşan bu albümün *Orient* bölümünde işlenenler sanki bu şehrin bir asır sonra bile sokaklarını dolaşanlara hiç de yabancı gelmeyecek temalara gönderme yapar niteliğinde.

Sahaflarda o gün keşfettiğim bu yitik sesler kulaklarımda çınlarken ve piyanist Billy Eidi'nin Timpani Records'dan çıkan *Le rossignol éperdu* albüm CD'sinin kapağındaki o ruhları titreten sonbahar yaprakları meydanlarda uçuşurken, akşamüzeri saati Üsküdar'dan Beşiktaş'a dönüşüm esnasında gözüme takılan, Beyazıt ve Kız Kuleleri gibi Fahim Bey'e benzeyen, ufuktaki Galata Kulesi üzerinde "tutuşan yangınlarla kanayan bir gurubun senfonisi" olarak batan kızıl güneş de âdeta bir besteye dönüşmeyi ve ölümsüzleştirilmeyi bekliyor gibiydi. Üstelik Beşiktaş İskelesi'ndeki o manzara da artık bir muamma, bir tarih olmuştu. Hisar haklıydı; hem de çok haklı: *"Bir insanın içinde daima saklı kalan hakiki benliğini tanıdığını kim iddia edebilir? Kimse göründüğü gibi değildir. Fakat kimse görünmediği ve kendi olduğunu sandığı gibi de değildir. Kimse bizi olduğumuzu sandığımız gibi göremez. Kimsenin nasıl olduğunu hiç kimse bilemez..."*

Emre Aracı'nın *Andante*'deki geçmiş yazılarının tamamına www.emrearaci.weebly.com adresinden ulaşabilirsiniz.

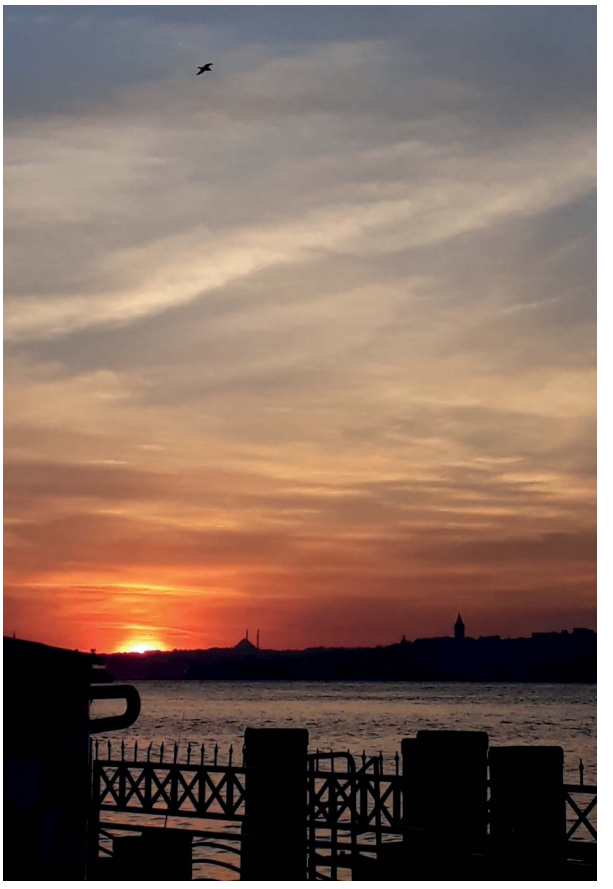

"Tutuşan yangınlarla kanayan bir gurubun senfonisi"

Emre Aracı

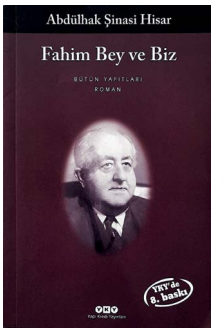

Emre Aracı tavsiye ediyor

Okuyun
Abdülhak Şinasi Hisar, *Fahim Bey ve Biz*, YKY, İstanbul

Dinleyin
Reynaldo Hahn, *Le rossignol éperdu*, piyano: Billy Eidi, (2 CD, Timpani Records, 2C2229; kayıt yılı: 2014)